

CONSIDERAȚII SI ARGUMENTE PRIVIND ABORDAREA ARMONIZĂRII IMPOZITULUI PE PROFIT, IN CONTEXTUL UNEI ANALIZE COMPARATIVE A PREVEDERILOR CODULUI FISCAL ROMÂN SIA CODULUI GENERAL AL IMPOZITELOR DIN FRANȚA

Anamari-Beatrice ȘTEFAN*

ABSTRACT: *Even with all the current debates on the harmonization of corporate income taxes within the European Union, the EU countries continue to support their own national corporate income taxes. Still, the growing integration of economic activity is placing bigger and bigger pressures on this problem, as transnational companies are operating more and more across Europe.*

Debates argue pro and con on this problem, EU, Companies or member countries have different opinions and arguments. The target of this paper is to analyze from a comparative perspective the Romanian and French corporate tax system and to find pro and con arguments for harmonization from the perspective of advantages and disadvantages for countries and companies.

KEYWORDS: *corporate tax, taxable profit, harmonization, tax system*

JEL CLASSIFICATION: *K 34, K 23*

1. INTRODUCERE

Chiar dacă fiscalitatea constituie un atribut al suveranității naționale, în condițiile internaționalizării schimburilor comerciale, financiare dar și mișcării forței de muncă, politica fiscală a oricărui stat nu poate ține cont în exclusivitate doar de interesul național. Această situație s-a acutizat odată cu construcția europeană, în principal prin constituirea pieței unice și ulterior prin unificarea monetară. În acest context, s-a pus problema armonizării fiscale prin integrarea politicilor fiscale naționale în politicile Uniunii Europene.

În condițiile în care sistemul fiscal național permite statului de a susține politica economică, socială, prin efectuarea de cheltuieli și colectarea de venituri, permite

* PhD, University "Petru Maior" of Tîrgu-Mureș, Faculty of Economics, Law and Administrative Sciences, ROMANIA.

încurajarea consumului sau a economisirii este justificată reținerea statelor în realizarea armonizării fiscale, cu toate că acțiunile proprii pot determina efecte asupra altor state. De asemenea, nu pot fi ignorate nici anumite obstacole care privesc diferențele structurale existente între diversele sisteme fiscale.

Dacă într-o primă etapă armonizarea impozitelor indirecte a fost considerată o prioritate a politicii fiscale europene, armonizarea impozitelor directe nu s-a considerat a fi o necesitate, nefiind precizată ca atare de tratatul de la Roma și nefiind indispensabilă realizării pieței comune rămânând în competența exclusivă a statelor membre. Totuși nu pot fi neglijate efectele unei lipse de coordonare care pot afecta competitivitatea între diverse state prin migrația indivizilor și a capitalului spre zone cu o fiscalitate mai relaxată. În ceea ce privește politica de armonizare a impozitelor indirecte prin adoptarea unor directive, s-au depus eforturi considerabile care au condus la o armonizare a taxei pe valoare adăugată, accize, impozite pentru protecția mediului, taxe vamale. În prezent, la nivel european discuțiile asupra armonizării continuă în direcția armonizării impozitelor directe, în special asupra celor corporatiste, respectiv al impozitului pe profit, existând două directive relative la fuziunea și tratamentul fiscal al dividendelor societăților mamă-fică, în ideea de a avea o bază comună de impozitare a profitului la nivelul grupului.

Efectele, avantajele și dezavantajele pot fi evidențiate surprinzând comparativ sisteme diferite de impozitare. În acest sens ne-am propus să realizăm o analiză comparativă a sistemului impozitului pe profit din Franța și România în încercarea de identifica elementele comune, diferențele și efectele pe care le poate avea armonizarea.

2. O ANALIZĂ COMPARATIVĂ A IMPOZITULUI PE PROFIT ÎN FRANȚA ȘI ROMÂNIA

Sursa legală de unde sunt preluate tratamentele fiscale ale cheltuielilor și ale veniturilor în Franța este Codul General al Impozitelor. Acesta este structurat într-un mod distinct față de Codul Fiscal al României, are un nivel de complexitate mai ridicat și mult mai detaliat, în special datorită trimerilor permanente la alte acte normative.

În sinteză regulile generale privind cheltuielile sunt următoarele:

1. Regula de fond pentru a accepta deductibilitatea unei cheltuieli are aceeași semnificație în sistemul francez, cu regula prevăzută în Codul fiscal din România. Potrivit formulării din Codul General al Impozitelor cheltuielile trebuie să fie efectuate în interesul întreprinderii, în Codul fiscal românesc se menționează ca regulă generală faptul că o cheltuială este deductibilă dacă a fost efectuată în scopul realizării de venituri impozabile. Cheltuielile trebuie să rezulte dintr-o gestiune normală, ceea ce exclude automat cheltuielile cu amenzi sau penalități.

2. Regula privind forma cheltuielilor impune ca acestea să fie contabilizate, iar justificarea lor să fie realizată cu documente reale care să ateste cheltuiala. Aceasta prevedere este inclusă și în Codul fiscal românesc prin articolul 21, aliniatul 4.

3. Regula privind perioada în care se accepta deductibilitatea cheltuielilor prevede ca acestea sunt deductibile în cursul exercițiului în care sunt angajate. Erorile de contabilizare sunt ulterior corectate.

Reguli speciale privind deductibilitatea limitată, parțială sau nedeductibilitatea anumitor cheltuieli sunt prezente în ambele sisteme fiscale, câteva dintre aceste fiind prezentate în sinteza în cele ce urmează.

Cheltuielile privind închirierea și leasingul sunt în general deductibile, cu excepția cazului în care vehiculul de transport a fost achiziționat în leasing financiar, situație în care deductibilitatea redevențelor este limitată la partea din redevență care corespunde părții nedeductibile din amortizarea vehiculului. Acest lucru este valabil doar în cazul contractelor mai mari de trei luni. În România deductibilitatea se prezintă astfel: în cazul leasingului financiar utilizatorul deduce dobânda (parte din redevență), iar în cazul leasingului operațional locatarul deduce chiria.

Primele de asigurare pentru asigurările de bunuri sunt deductibile atâta timp cât ele vizează acoperirea unui risc care corespunde unei pierderi a unui element de activ, unei cheltuieli de exploatare sau unui risc de insolabilitate a clienților. Aceste prevederi sunt prezente și în legislația românească prin precizarea condițiilor în care aceste cheltuieli nu prezintă deductibilitate.

În legislația franceză primele aferente asigurărilor de viață sunt tratate în trei cazuri distincte:

1. Contract de asigurare semnat în interesul întreprinderii: „pe capul unui om de bază” din întreprindere, altul decât din conducerea întreprinderii. Prima de asigurare plătită în acest caz este deductibilă fiscal. Dacă se plătește prima pentru asigurarea de viață a unei persoane din conducere (a liderului) aceasta va fi o cheltuială nedeductibilă. Prima devine deductibilă în momentul în care riscul se materializează.

2. Contract de asigurare semnat în interesul unui organism financiar: adică dacă această asigurare este impusă de un organism financiar, primele aferente sunt deductibile.

3. Contractul de asigurare semnat în interesul angajaților întreprinderii: prima aferentă, constituie o cheltuială deductibilă fiscal.

În Codul fiscal românesc, sunt precizate doar ultimele două situații, iar în cazul celei de-a treia diferența o reprezintă limitările valorice impuse pentru cheltuiala cu prima de asigurare deductibilă anual per persoană, 250 euro/persoană/an pentru asigurări de sănătate și 400 euro/persoană/an pentru asigurări de pensii.

Cheltuielile cu personalul: salariile (trebuie să corespundă unei munci efective reglementate în contract) sunt cheltuieli deductibile fiscal, în ambele sisteme legislative.

În cazul întreprinderilor familiale în legislația franceză există o precizare specială prin care remunerarea soțului/soției și contribuțiile sociale aferente acestora sunt deductibile. În cazul soțului/soției care nu este nici comerciant, nici artizan și căsătoria este realizată sub regim de separare a bunurilor (adică toate bunurile achiziționate atât înaintea căsătoriei, cât și după aceasta, nu sunt sub proprietatea comună celor doi soți, ci sunt separate în funcție de dorințele celor doi și de apartenența bunurilor), salariul este o cheltuială deductibilă. Dacă cei doi soți sunt căsătoriți sub regim care exclude separarea bunurilor și întreprinderea nu este aderentă la un centru agreeat de gestiune, atunci deductibilitatea este limitată la 18.300 euro/an. Dacă din contră, întreprinderea este aderentă la un centru agreeat de gestiune, deductibilitatea este totală. Contribuțiile sociale sunt în ambele cazuri total deductibile.

În legislația franceză dobânzile aferente creditelor care sunt înscrise în bilanțul întreprinderii, dacă acestea au fost contractate în interesul întreprinderii, sunt cheltuielile deductibile.

În legislația românească dobânzile au un tratament diferențiat în funcție de sursa de creditare la care acestea sunt datorate. Astfel, în cazul unui împrumut de la o instituție de credit reglementată sau în cazul împrumutului obligatar, din care rezultă obligațiuni

tranzacționabile pe o piață financiară, dobânzile sunt integral deductibile. În cazul altor tipuri de împrumuturi deductibilitatea cheltuielilor este limitată în funcție de doi parametri, gradul de îndatorare al companiei (mai mic sau egal cu trei), respectiv nivelul ratei dobânzii de referință al BNR.

În cazul cheltuielilor aferente cedării de active, în ambele sisteme fiscale, se aplică regimul fiscal de plus-valoare și minus-valoare, diferența fiind legată de faptul ca acest sistem este prevăzut expres în legislația franceză, pe când în legislația românească practica fiscală impune acest lucru în baza unei reguli generale de deductibilitate a cheltuielilor.

În sistemul francez pierderile din schimb valutar sunt deductibile dacă pierderea este definitivă, adică operațiunea a fost finalizată. Pierderile latente din schimb valutar, rezultate din reevaluarea creanțelor sau datoriilor la un anumit termen sunt deduse fiscal, însă fără incidență asupra rezultatului contabil. În România pierderile din diferențe de curs valutar (venituri din diferențe de curs minus cheltuieli din diferențe de curs) sunt deductibile dacă sunt rezultate în urma unor operațiuni comerciale și sunt tratate ca o cheltuială cu dobânda pentru partea datorată unor împrumuturi contractate de întreprindere.

Cheltuieli excepționale nu există noțional în contabilitatea românească, dar ele sunt enunțate în Codul fiscal. Comparativ aceste cheltuieli prezintă următoarele caracteristici:

- În legislația franceză penalitățile provenite din sancțiuni sau rezultate dintr-o gestiune anormală a întreprinderii nu sunt deductibile, spre deosebire de penalitățile de întârziere care sunt deductibile. Legislația românească acceptă deductibilitatea tuturor cheltuielilor cu penalitățile comerciale, considerând ca nedeductibile doar penalitățile datorate unor autorități române sau străine.

- În sistemul fiscal francez donațiile și cadourile, în principiu, sunt nedeductibile, deductibilitatea fiind acceptată doar dacă au fost întreprinse în interesul entității. Cheltuielile cu sponsorizarea (cheltuieli făcute pentru îmbunătățirea imaginii de marcă a entității) sunt în schimb deductibile.

- În sistemul fiscal românesc nu se face distincția între donații și sponsorizări, acestea fiind tratate împreună și considerate nedeductibile din punct de vedere fiscal.

Dacă în Codul fiscal românesc cheltuiala cu amortizarea mijloacelor fixe este deductibilă atâta timp cât mijlocul fix îndeplinește anumite condiții: este deținut și utilizat pentru desfășurarea activității întreprinderii, are o valoare fiscală superioară unei limite stabilite prin lege și o durată normală de utilizare mai mare de un an, în legislația franceză exista anumite condiții speciale aplicabile unor cazuri particulare.

Sintetic tratamentul amortizării conform sistemului francez conține următoarele prevederi:

1. Condiții de deductibilitate: sunt deductibile amortizările bunurilor înscrise în partea de activ a bilanțului, care se depreciază în timp și nu sunt exceptate de dispoziții fiscale legale. Întreprinderea poate opta între trei sisteme de amortizare: amortizare liniară, degresivă sau excepțională. Amortizarea poate fi o cheltuială deductibilă doar dacă este contabilizată în valoare brută.

2. Autoturismele particulare: pentru acestea, amortizarea fiscală este deductibilă limitat, astfel: este deductibilă doar valoarea de 18.300 euro pentru autoturismele puse în circulație înainte de 1 Noiembrie 1996. Partea nedeductibilă din valoarea amortizării rămâne de reintegrat în profit.

3. Bunurile de natură luxoasă: amortizarea bunurilor de lux este nedeductibilă.

4. Bunurile date în chirie: amortizarea deductibilă a acestor bunuri este egală cu suma chiriilor, excluzându-se cheltuielile relaționate cu bunul dat în chirie. Surplusul rezultat, se reintegrează în beneficiul impozabil al exercițiului.

În cazul veniturilor ambele sisteme fiscale tind să includă în masa impozabilă un spectru cât mai larg de venituri. În acest sens legislația enunță un număr infim de categorii de venituri care sunt excluse de la impozitare. În legislația românească aceste venituri sunt enunțate în articolul 20 din codul fiscal și cuprind: dividendele primite de la o persoană juridică română, diferențe favorabile de valoare a titlurilor de participare, rezultate ca urmare a încorporării rezervelor, primelor de emisiune și alte situații particulare, venituri din anularea cheltuielilor pentru care nu s-a acordat deducere, venituri neimpozabile prevăzute în alte acte normative.

Calculul rezultatului fiscal se efectuează pe baza rezultatului contabil definitiv pentru întreprinderile individuale și pentru societățile de persoane, iar pentru societățile supuse impozitului pe societăți se realizează pornind de la rezultatul contabil provizoriu.

O primă particularitate a sistemului francez o reprezintă *existența unei remunerații a membrilor Consiliului de Administrație din cadrul unei Societăți pe Acțiuni*, denumite „jetoane de prezență” acordate pentru prezența lor în Consiliul de Administrație. Deductibilitatea acestor elemente se prezintă astfel:

- Dacă societatea are cel mult cinci salariați, cuantumul maxim deductibil se ridică la 457 euro/membru din consiliu;

- Dacă societatea peste cinci salariați, suma maximă deductibilă este egală cu rezultatul obținut în urma aplicării cotei de 5% remunerației medii anuale ale 5 sau 10 angajați (cei mai bine plătiți) multiplicat cu numărul membrilor din Consiliul de Administrație. Pentru companiile care au mai mult de 200 angajați, va fi deductibilă suma formată din remunerațiile a 10 angajați dintre cei mai bine plătiți.

O altă particularitate este dată de *dobânzile conturilor curente ale asociaților*. În unele societăți, asociații pot decide lăsarea la dispoziția acestora a unor sume care le aparțin de drept (dividendele). Când aceste sume sunt plasate în contul societății, aceasta are obligația de a le plăti asociaților dobândă, care constituie pentru societate cheltuieli financiare. Aceste sume pot fi deductibile fiscal dacă sunt îndeplinite următoarele condiții:

- capitalul să fie vărsat în întregime;

- dobânzile nu sunt deductibile, decât în limita unei rate care este egală cu media ratelor efective practicate de către bănci pentru împrumuturi acordate societăților, pe o perioadă mai mare de 2 ani;

- aceste dobânzi se referă doar la asociații care dețin mai mult de 50% din drepturile sociale sau drepturi de vot, dobânzile nefiind deductibile decât în limita valorii rezultate în urma multiplicării capitalului social cu coeficientul de 1,5. Această condiție nu se aplică dacă sumele sunt plasate în conturi blocate.

În cadrul Codului General al Impozitelor un tratament fiscal particular îl suportă *plus-valorilor și minus-valorilor* rezultate în urma vânzării (cedării) de active. Calculul valorilor cu plus sau cu minus se face astfel: valoarea de intrare în bilanț se diminuează cu amortizarea, rezultând valoarea netă contabilă. Din prețul de vânzare se scade la rândul ei valoarea netă contabilă obținută anterior. Dacă prețul de vânzare este mai mare decât valoarea netă contabilă, atunci va genera o plus-valoare, iar dacă este mai mic, atunci se va

genera o minus-valoare. Există și o detaliere distinctă a celor două posibile valori, subliniată în dreptul fiscal: plus/minus valoare pe termen scurt și plus/minus valoare pe termen lung.

Plus valorile pe termen scurt sunt valorile rezultate din cedarea unor active imobilizate corporale care au fost deținute pe o perioadă mai mică sau egală cu doi ani (terenuri, automobilele societății, mobilier), iar plus-valorile pe termen lung sunt valorile care apar în urma cedării de titluri, acțiuni și de active imobilizate deținute pe o perioadă mai mare de doi ani. Titlurile financiare deținute mai mult de doi ani și cedate sunt considerate ca și valori pe termen lung.

Toate plus-valorile sunt asimilate profitului impozabil, iar minus-valorile sunt asimilate unei cheltuieli și sunt imputate rezultatului impozabil (pentru minus-valorile pe termen lung, deducerea lor se face în următoarele zece exerciții din plus-valoarea pe termen lung rezultată).

Plus-valorile nete pe termen scurt sunt determinate ca și sumă a tuturor plus-valorilor pe termen scurt din acea perioadă din care se scad minus-valorile pe termen scurt, iar condiția de a fi plus-valoare este ca suma minus-valorilor să fie mai mică decât suma plus-valorilor. Impozitarea plus-valorilor nete pe termen scurt se face eșalonat pe perioada a trei exerciții: 2/3 se deduce în anul în care s-a realizat plus-valoarea și se impozitează în primele două exerciții următoare, iar 1/3 se reintegrează în rezultatul impozabil.

Minus-valoarea netă pe termen scurt constituie un element deductibil din rezultatul fiscal.

Plus-valoarea pe termen lung se impozitează la cotă redusă de 15%, și în consecință nu se include în rezultatul fiscal al exercițiului ci se tratează în afara acestuia.

Dacă în timpul exercițiului financiar, este înregistrată o minus-valoare pe termen lung, aceasta trebuie reintegrată în rezultatul fiscal. De asemenea trebuie imputate plus-valorile pe termen lung aferente viitoarelor zece exerciții care sunt de aceeași natură ca și cea a minus-valorilor pe termen lung.

O altă particularitate a impozitului pe profit este imputarea *creditelor de impozit*. Această noțiune se referă la creditele de impozitare a dividendelor distribuite de către societățile străine, dividende care au făcut obiectul unei rețineri la sursă. Dacă statul străin are o convenție semnată cu Franța în privința dublei impuneri, întreprinderea franceză trebuie să includă în baza de impozitare creditele impozitelor aferente veniturilor (brute). Acest mecanism nu este un avantajos pentru întreprinderi deoarece, dacă creditul de impozit este mai mare decât impozitul pe profit, diferența de sumă vărsată este nerambursabilă. Dacă întreprinderea alege regimul de impozitare aferent filialelor, atunci creditul impozitului plătit pe dividendele primite este nedeductibil.

Ținând cont de forma juridică a întreprinderii există două situații de calcul a impozitului pe profit:

1. BIC (beneficiu industrial și comercial), rezultatul fiscal se calculează prin aplicarea unei cote asupra veniturilor.

2. IS-ului (impozitul pe societăți):

Rezultatul fiscal = Rezultat contabil înainte de impozitare + Reintegrări – Deduceri (– Deficit reportabil).

Spre deosebire de România unde operează o cotă unică de impozitare de 16% în cadrul sistemului fiscal din Franța sunt utilizate cote de impozitare multiple, fiecare fiind specifică unei anumite categorii de venituri:

1. Cota de impozitare de 0% se aplica în cazul plus-valorilor pe termen lung degajate în cursul exercițiului, dar numai celor rezultate în urma cedării de titluri de participare. Totuși, această cotă de impozitare este posibilă doar în cazul în care întreprinderea reintegrează o cotă-parte de 5% din valoarea plus-valorii, în rezultatul fiscal impozitat la cotă normală.

2. Cota de impozitare de 15% este aplicabilă în două situații particulare:

· În cazul plus-valorii pe termen lung, degajată în cursul exercițiului, cu excepția celor care provin din titluri de participare.

· În cazul întreprinderilor mici și mijlocii, acestea trebuie să îndeplinească trei condiții: să aibă un capitalul vărsat în totalitate; capitalul social trebuie să fie deținut de persoane fizice în proporție de 75%, iar cifra de afaceri să aibă o valoare inferioară sumei de 7.630.000 euro. Dacă sunt îndeplinite cele trei condiții, societatea beneficiază de o cotă de impozitare redusă în limita sumei de 38.120 euro. Ceea ce depășește această sumă este impozabil la cota normală.

3. Cota de impozitare normală de 33%.

Impozitul pe profit, în Franța, se varsă la stat prin intermediul a patru rate, prima fiind distinctă de următoarele trei. Prima rată (anul N) se calculează în funcție de beneficiul fiscal din anul N-2 (pentru că datele nu sunt cunoscute la data plății primei rate), rata 2, 3 și 4 se calculează în funcție de beneficiul fiscal din anul N-1, iar la nivelul ratei 2 are loc o regularizare. Ratele sunt trimestriale, iar în anul următor se realizează regularizarea impozitului pentru anul precedent.

În cazul întârzierilor, se va achita o cotă de 5% aplicată impozitului neplătit, plus dobânzi de întârziere. Dacă unul dintre anii anteriori luați în calcul la determinarea ratelor se dovedește a fi deficitar, rata aferentă va fi nulă, dar va fi regularizată în calculul ratei următoare, adică aferentă trimestrului următor.

Companiile nou-înființate sunt scutite de la plata impozitului pe profit pe durata a 12 luni de la înființare.

O altă particularitate a sistemului fiscal francez este atașarea la calculul impozitului pe profit a unei *contribuții sociale plătite* de companiile care au un impozit superior limitei de 763.000 euro. De asemenea, impozitul pe profit poate fi redus dacă entitatea a realizat donații unor organizații de interes general sau de interes public. Reducerea acordată este de 60% din suma donată, în limita a 5% din cifra de afaceri realizată. Dacă depășește 5% din cifra de afaceri, suma este reportabilă pe următorii 5 ani. Regula de reducere a impozitului de plată este aplicată și în sistemul fiscal românesc în limita a maxim 20% din impozitul pe profit calculat, dar nu mai mult de 3% din cifra de afaceri, fără însă a avea posibilitatea de reportare a sumelor ce depășesc aceste limite.

3. CONCLUZII

Analizând impozitul pe profit din cele două sisteme fiscale putem concluziona că abordarea generală este una similară, bazată pe aceleași principii generale, atât în ceea ce privește regulile generale de deducere a cheltuielilor, dar uneori și în ceea ce privește anumite reguli particulare de abordare a anumitor cheltuieli (cum ar fi cheltuielile cu sponsorizarea).

La o primă vedere Codul fiscal românesc pare a avea avantajă mai mult contribuabilul din perspectiva cotei de impunere sau a nivelului redus de detaliere și complexitate. Totuși

o analiză de detaliu relevă că sistemul francez oferă, în special datorită nivelului de detaliere superior, un sistem de facilități menite să stimuleze diferite tipuri de activități economice (întreprinderile mici și mijlocii) sau un anumit comportament al companiilor (activitatea de sponsorizare).

În acest context ne-am pus întrebarea în ce măsură o eventuală armonizare în domeniul impozitului pe profit afectează avantajele unui sistem față de alte sisteme celalalt.

În acest sens considerăm că armonizarea cotei de bază, fără armonizarea condițiilor de determinare a profitului impozabil și a impozitului pe profit, transformă avantajul unei economii emergente în dezavantaj, datorită facilităților suplimentare oferite de sistemele dezvoltate. Pentru ca efectele generate de o astfel de armonizare să nu genereze dezavantaje pentru economiile emergente se impune ca înainte de armonizarea cotelor să se realizeze o armonizare a modului de determinare a profitului impozabil.

Trebuie să recunoaștem că o astfel de condiție pare greu, dacă nu imposibil, de realizat la nivelul UE deoarece, legislația fiscală păstrează în continuare și elemente particulare datorate tradițiilor și influențelor culturale specifice fiecărei țări. Totuși credem că o soluție în acest sens trebuie să vină dintr-o abordare etapizată în care armonizarea să vizeze într-o primă secvență doar anumite categorii de întreprinderi (de exemplu companiile transnaționale). O primă etapă ar fi eliminarea tuturor elementelor de dublă impunere la distribuirea beneficiilor filialelor, iar apelul la o astfel de abordare poate crea premisele creării unui sistem de pilotare – ajustare a deciziilor de armonizare în ceea ce privește mecanismele create.

Cerințele minimale pe care o asemenea decizie la nivel european trebuie să le îndeplinească sunt în opinia noastră, cel puțin următoarele: să nu genereze o volatilitate ridicată a încasărilor statelor membre din impozitul pe profit, să ofere companiilor avantaje legate de simplificarea modului de determinare a bazei impozabile, să permită crearea unui sistem facil de raportare, să asigure evitarea dublei impuneri la nivelul UE, în ceea ce privește impozitul pe profit.

Totuși nu putem să ignorăm faptul unii propun soluții alternative la armonizare, cum ar fi dezvoltarea unei legislații, fără caracter obligatoriu, prin formularea de recomandări care să fixeze un cadru general de acțiune, apelând la un set de reguli cu caracter global sau la strategii de coordonare a politicilor fiscale pentru compatibilizarea diferitelor legislații naționale între ele dar și cu tratatele europene.

BIBLIOGRAFIE

- Beatrice Grandguillot, Francis Grandguillot, *Fiscalite francaise* 2011, Editeur Gualino, Paris, 2011
- Ana-Maria Tatoi, *Armonizarea sistemelor fiscale în contextul integrării în Uniunea Europeană*, Casa Cărții de Știință, Cluj-Napoca, 2008
- Legea nr. 571/2003 privind Codul Fiscal
- Code general des impots, 2011